

Nr 49.

Utlåtande i anledning av väckt motion om löneklassplacering för stationskarlarna K. W. Eriksson, J. E. Johnsson och K. I. Andersson.

(5:e avd.)

I en inom andra kammaren väckt motion (II: 355) har herr *Henriksson* hemställt, att riksdagen måtte besluta, att stationskarlarna Karl Wilhelm Eriksson, John Erik Johnsson och Karl Ivar Andersson i Kristinehamn skola för löneklassplacering — med avdrag för skälig aspiranttid — äga tillgodoräkna tid, under vilken de innehåft anställning vid statens järnvägar.

Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Eriksson anställdes vid statens järnvägar första gången den 5 juni 1925, att han stadigvarande erhöll anställning där den 26 maj 1938, att han förordnats till extra ordinarie stationskarl från och med den 1 april 1947 och att han utnämns till ordinarie stationskarl från och med den 1 april 1948;

att Johnsson erhöll anställning vid statens järnvägar första gången under år 1920, att han stadigvarande anställdes där från och med den 18 maj 1938, att han utnämndes till ordinarie stationskarl från och med den 1 april 1946 och till ordinarie trafikbiträde från och med den 1 januari 1947 och att han från och med den 1 oktober 1947 på egen ansökan återgått till tjänsten som stationskarl; samt

att Andersson erhöll anställning vid statens järnvägar första gången den 31 mars 1935, att han stadigvarande anställdes där från och med den 1 juli 1947 som stationskarlasplicant, att han antogs till extra ordinarie stationskarl från och med den 1 oktober 1947 och att han utnämndes till ordinarie stationskarl från och med den 1 oktober 1948.

Hos Kungl. Maj:t hemställde *Svenska järnvägsmannaförbundets styrelse* den 26 januari 1949, att Eriksson, Johnsson och Andersson måtte för löneklassplacering i innehavande befattningar få tillgodoräkna den tid de innehåft anställning hos statens järnvägar.

I häröver avgivet utlåtande anförde *statens lönenämnd* bland annat följande.

Ifrågavarande tjänstemän tillhöra, enligt vad statens lönenämnd har sig bekant, den relativt omfattande kategori anställda vid statens järnvägar, vilka på grund av arbetskraftsbristen bibehållits vid sina anställningar, oaktat de icke uppfyllt fordringarna för fast anställning. Det må erinras, att här ifrågavarande befattningshavare erhållit tjänstemannaanställning först efter relativt långvariga anställningstider, Eriksson och Andersson efter särskilda beslut av järnvägsstyrelsen och Johnsson efter att besvärsvägen ha underställt Kungl. Maj:t frågan om sina anställningsförhållanden.

Numera har mellan järnvägsstyrelsen och vederbörande personalorganisationer träffats en överenskommelse, innebärande att anställd tillhörande förenämnda kategori skall fast anställas, såframt vederbörande varit i statens järnvägars tjänst i minst 5 år och ej uppnått en levnadsålder av 50 år ävensom uppfyller vissa minimikrav i fråga om hälsotillståndet. På grund härav torde det stora flertalet av ifrågavarande grupp numera ha erhållit fast anställning. Ett bifall till förevarande framställning skulle antagligen medföra ett stort antal liknande ansökningar. I avsaknad av närmare kännedom angående omfattningen av de löneklassärenden, som på detta sätt skulle kunna uppkomma, samt angående anställningsförhållandena för ifrågavarande kategori i övrigt, finner sig lönenämnden böra föreslå, att denna särskilda ansökan icke skall föranleda någon vidare åtgärd.

Genom beslut den 15 juli 1949 fann *Kungl. Maj:t* framställningen icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

I föreliggande motion anföres till stöd för det däri framförda förslaget att, då såväl Eriksson och Johnsson som Andersson under avsevärd tid före det de blevo konstituerade som stationskarlar varit anställda vid statens järnvägar och då fullgjort arbetsuppgifter, som överensstämt med dem som åvila stationskarlar, det syntes obilligt att de av denna tid icke skulle få tillgodoräkna något för en högre löneklassplacering.

Utskottet. Enligt utskottets mening ha i den väckta motionen några sådana skäl icke förebragts, som skulle kunna motivera ett frångående av Kungl. Maj:ts förenämnda beslut. Med hänsyn härtill och då ett bifall till motionärens yrkande skulle vara ägnat att medföra svåröverskådliga konsekvenser, hemställer utskottet,

att motionen II: 355 icke må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 6 mars 1951.

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND.

Närvarande: se under utlåtandet nr 51.
